U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor vnější služby, Obvodní oddělení policie Brno - střed se sídlem Běhounská 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2009, č. j. 29 Ca 162/2009 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 22. 9. 2009, č. j. 29 Ca 162/2009 - 16, odmítl žalobu podanou žalobcem proti přípisu žalovaného ze dne 4. 6. 2009, č. j. KRPB-61543-5/ČJ-2009-060210, jímž byl žalobce vyrozuměn o postoupení jeho oznámení ze dne 3. 6. 2009 k rukám nejvyšší státní zástupkyně, a proti přípisu žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. KRPB-61543-7/ČJ-2009-060210, jímž bylo žalobci sděleno, že věc nebyla odložena, ale dle věcné příslušnosti postoupena k rukám nejvyšší státní zástupkyně. Krajský soud odmítl žalobu proti uvedeným přípisům (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť správním soudům nepřísluší pravomoc rozhodovat v trestním řízení a vyřizovat stížnosti na nesprávný postup či nečinnost orgánů činných v trestním řízení.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou obsahově opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že z důvodu ochrany svých základních lidských práv podal dne 3. 6. 2009 trestní oznámení na Policii České republiky, krajské ředitelství Jihomoravského kraje a na státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Krajský soud se však dostatečně nezabýval žalobními námitkami a zneužil tak zákon k jiným účelům. Sám se proto dopustil omezení základních lidských práv a svobod. Jelikož soudní jednání proběhlo bez přítomnosti veřejnosti a bez souhlasu účastníka, nemohl ani uplatňovat námitky a předkládat důkazy, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Přitom v počinech policistů a státních zástupců lze spatřovat snahu o rozvracení republiky.

Napadené usnesení krajského soudu je proto nezákonné a neústavní. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost správním soudem meritorně projednána.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř., ve znění účinném v rozhodné době, nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.

Napadené usnesení krajského soudu ze dne 22. 9. 2009, č. j. 29 Ca 162/2009 - 16, bylo v této věci doručováno přímo stěžovateli na adresu, kterou uvedl v žalobě: P. n. 74, S. u B. Na doručence do vlastních rukou je zřetelně uveden záznam poštovního doručovatele, že vzhledem k tomu, že adresát nebyl zastižen, byla písemnost uložena a připravena k vyzvednutí dne 6. 10. 2009 a adresátu byla zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Protože si adresát písemnost nevyzvedl v úložní době, byla vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky dne 20. 10. 2009 (stěžovatel neuvedl, že by se v dané době zdržoval mimo své bydliště, byl hospitalizován nebo byl v zahraničí apod).

Vzhledem k tomu, že si stěžovatel písemnost (napadené usnesení krajského soudu) na adrese (kterou sám uvedl) nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí (úterý dne 6. 10. 2009), nastala fikce doručení napadeného usnesení krajského soudu v pátek dne 16. 10. 2009.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 první věty s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

Jelikož stěžovatel v této věci podal proti napadenému usnesení krajského soudu kasační stížnost elektronickou formou v pondělí dne 2. 11. 2009, a následujícího dne 3. 11. 2009 osobně dodal řádně podepsanou kasační stížnost na podatelnu Nejvyššího správního soudu, byla tato kasační stížnost podána opožděně. Je tomu tak proto, že lhůta dvou týdnů od doručení rozhodnutí (pátek dne 16. 10. 2009), v níž bylo třeba podat kasační stížnost (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplynula již v pátek dne 30. 11. 2009 a zmeškání lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud proto z uvedeného důvodu usnesením odmítl stěžovatelovu kasační stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu ze dne 22. 9. 2009, č. j. 29 Ca 162/2009 - 16, jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), aniž by se tímto mimořádným opravným prostředkem zabýval meritorně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu